

TEZAU LITURGIC
14 IUNIE
GHERASIM MIKRAGHIANANITUL

SLUJBA
SF. PROROC
ELISEI

ATENA, 2010

14 Ιουνίου
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ
ΕΛΙΣΑΙΟΥ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Προφήτου.

Στιχηρά τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. β'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαίροις Ελισαίε πάνσοφε, σὺ γὰρ καθάρας τὸν νοῦν, ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος, υπεδέξω ἔνδοξε, τὰς αὐγὰς τὰς τοῦ Πνεύματος, τοὺς εφεξῆς τε, πᾶσι μετέδωκας, καὶ ὅλος ὠφθης, φωτοειδέστατος. Ὅθεν ἐσκήνωσας, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀδυτον, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενος, τῶν ευφημιούντων σε.

Σε Ελισαίε μακάριε, ὁ ζηλωτὴς Ἡλιοῦ, ἐν διπλῷ τῷ χαρίσματι, καταλαμπρυνόμενον, καταλείψας αἰθέριος, ἀρματηλάτης ὄντως ἐδείκνυτο, οὐ τὴ μιμήσει, ρεῖθρα ποτάμια, χάριτι ἕστησας, καὶ διήλθες ἔνδοξε, περιχαρῶς, καταγλαϊζόμενος, καὶ μεγαλύνων Χριστόν.

Πάλαι πιστή Σωμανίτιδι, παίδα χαρίζη ευχής, όν θανόντα εξήγειρας, ως Προφήτης ένθεος, ιερώς θαυμαζόμενος, άλσι δε πάλιν, ύδατα άγονα μετάγεις εις γονιμότητα, θαύματα άπειρα, εκτελείς τη χάριτι του παντουργού, Πνεύματος μακάριε, όθεν υμνούμεν σε.

Είτα τα εξής:Ήχος Δ'. – Ως γενναίον εν μάρτυσιν.

Αντιλήπτορα μέγιστον, και προσάτην θερμότατον, σε επιγινώσκοντες Πανσεβάσμιε, Ελισαιέ κραταιούμεθα, εν θλίψεσι πάντοτε και δεινών επαγωγαίς, πειρασμών επιτάσεσιν, ασθενείαις τε, και νοσήμασι τοις σωματοφθόροις, μεγαλύνοντες τον δόντα, διπλήν την χάριν σοι ένδοξε.

Ο Ναός σου ο άγιος, ιατρειόν ενδέδεικται, ιερόν πανεύφημε, ένδον γαρ αυτού, εν αστραπαίς καταυγάζουσα, η χάρις του Πνεύματος, ενοικεί ποταμηδόν, κενουμένη τοις πέρασι, και ακένωτος, δεικνυμένη Προφήτα θεηγόρε, του Θεοβίτου κληρονόμε, Ελισαιέ μεγαλώνυμε.

Οι τω θείω τεμένει σου, αγρυπνούντες εκάστοτε, σε καθικετεύομεν Πανσεβάσμιε, Ελισαιέ αύθις είλησον, την θεοχαρίτωτον του Θεοβίτου, μηλωτήν, και την θάλασσαν πάταξον των παθών ημών, όπως σώοι περάσωμεν εντεύθεν, προς λιμένας απαθείας, και την εκείσε κατάπαυσιν.

Δόξα, Ήχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Δεύτε των Ορθοδόξων το σύστημα συναθροισθέντες σήμερα εν τω πανσέπτω ναώ των θεηγόρων Προφητών, ψαλμικώς άσωμεν

εναρμόνιον μέλος, τῷ τούτους δοξάσαντι, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ἀναβοήσομεν, χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε, καὶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἡλία μεγαλώνυμε, Χαίροις διπλὴν τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ κομισάμενος, Ἐλισαίε πανσεβάσμιε. Χαίρετε ἀντιλήπτορες θερμοί, καὶ προστάται καὶ ἰατροί, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ. Ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περιστάσεως, καὶ παντοίων κινδύνων λυτρώσασθε, τοὺς πιστῶς ἐκτελούντας, τὴν πανέορτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νυν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρήσει σε, Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀκρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σου τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ

Ἀναγνώσματα Βασιλειῶν Γ' τὸ Ἀνάγνωσμα

(Γ' Βασιλ. ιθ' 15–21).

Τάδε λέγει Κύριος πρὸς Ἡλιοῦ, πορεύου, ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν σου καὶ ἦξαι εἰς τὴν ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκοῦ καὶ ἦξαι καὶ χρίσεις τὸν Ἀζαήλ εἰς βασιλέα τῆς Συρίας, καὶ τὸν Ἰοῦ υἱὸν Νεμεσί χρίσεις εἰς βασιλέα ἐπὶ Ἰσραήλ, καὶ τὸν Ἐλισαίε υἱὸν Σαφαὶ χρίσεις εἰς προφήτην ἀντὶ σου. Καὶ ἔσται τὸν σωζόμενον ἐκ

ρομφαίας Αζήλ, θανατώσει Ιού, και τον σωζόμενον εκ ρομφαίας Ιού θανατώσει Ελισαιέ. Και καταλείψεις εν Ισραήλ επτά χιλιάδας ανδρών, πάντα γόνατα, ἃ ουκ ὠκλασαν γόνυ τῷ Βάαλ, και παν στόμα, ο ου προσεκύνησεν αὐτῷ. Και ἀπήλθεν ἐκεῖθεν και εὐρίσκει τον Ελισαιέ υἱόν Σαφάτ, και αὐτός ηροτρία εν βουσί – δώδεκα ζεύγη ἐνώπιον αὐτοῦ, και αὐτός εν τοις δώδεκα και ἀπήλθεν ἐπ’ αὐτόν και ἐπέρριψε την μηλωτήν αὐτοῦ ἐπ’ αὐτόν. Και κατέλιπεν Ελισαιέ τας βόας και κατέδραμεν οπίσω Ηλιού και εἶπε, καταφιλήσω τον πατέρα μου και ακολουθήσω οπίσω σου, και εἶπεν Ηλιού ἀνάστρεφε, ὅτι πεποίηκά σοι. Και ἀνέστρεψεν ἐξόπισθεν αὐτοῦ και ἔλαβε τα ζεύγη των βοῶν και ἔθυσσε και ἤψησεν αὐτά εν τοις σκεύεσι των βοῶν και ἔδωκε τῷ λαῷ, και ἔφαγον, και ἀνέστη και ἐπορεύθη οπίσω Ηλιού και ελειτούργη αὐτῷ.

Βασιλειῶν Δ’ το Ανάγνωσμα (β’ 1 – 22)

Και ἐγένετο εν τῷ ἀνάγειν Κύριον εν συσσεισμῷ τον Ηλιού, ως εις τον ουρανόν και ἐπορεύθη Ηλιού και Ελισαιέ εκ Γαλγάλων. Και εἶπεν Ηλιού προς Ελισαιέ, κάθου δη ενταύθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με ἕως Βαιθήλ, και εἶπεν Ελισαιέ, ζη Κύριος και ζη η ψυχή σου, ει εγκαταλείψω σε και ἦλθον εις Βαιθήλ. Και ἦλθον οι υιοί των προφητῶν οι εν Βαιθήλ προς Ελισαιέ και εἶπον προς αὐτόν, ει ἐγnows, ὅτι Κύριος σήμερον λαμβάνει τον κύριόν σου ἐπάνωθεν της κεφαλῆς σου; Και εἶπε’ καγῶ ἐγnowκα, σιωπάτε. Και εἶπεν Ηλιού προς Ελισαιέ, κάθου δη ενταύθα, ὅτι Κύριος

απέσταλκέ με εις Ιεριχώ, και ειπεν Ελισαιέ· ζη Κύριος και ζη η ψυχή σου, ει εγκαταλείψω σε, και ήλθον εις Ιεριχώ. Και ήγγισαν οι υιοί των προφητών οι εν Ιεριχώ προς Ελισαιέ και ειπαν προς αυτόν· ει έγνως ότι σήμερον λαμβάνει Κύριος τον κύριόν σου επάνωθεν της κεφαλής σου; Και ειπε: και γε εγώ, έγνων, σιωπάτε. Και ειπεν αυτό Ηλιού· κάθου δη ώδε, ότι Κύριος απέσταλκέ με έως τον Ιορδάνην, και ειπεν Ελισαιέ, ζη Κύριος και ζη η ψυχή σου, ει εγκαταλείψω σε, και επορεύθησαν αμφοτεροι, και πενήκοντα άνδρες υιοί των προφητών και έστησαν εξεναντίας μακρόθεν και αμφοτεροι έστησαν επί του Ιορδάνου. Και έλαβεν Ηλιού την μηλωτήν αυτού και ειλησε και επάταξε το ύδωρ, και διηρέθη το ύδωρ ένθα και ένθα, και διέβησαν αμφοτεροι εν ερήμω. Και εγένετο εν τω διαβήναι αυτούς και Ηλιού ειπε προς Ελισαιέ, αίτησε τι ποιήσω σοι πριν ή αναληφθήναι με από σου. Και ειπεν Ελισαιέ· γεννηθήτω δη διπλά εν πνεύματί σου επ' εμέ. Και ειπεν Ηλιού εσκήρυνας του αιτήσασθαι· εάν ιδης με αναλαμβανόμενον από σου, και έσται σοι ούτως, και εάν μη, μη γέννηται. Και εγένετο αυτών πορευομένων, επορεύοντο και ελάλουν, και ιδού άρμα πυρός και ίπποι πυρός και διέστειλαν ανά μέσον αμφοτέρων, και ανελήφθη Ηλιού εν συσεισμώ ως εις τον ουρανόν. και Ελισαιέ εώρα και εβόα. Πάτερ, πάτερ, άρμα Ισραήλ και ιππεύς αυτού και ουκ ειδεν αυτόν έτι και επελάβειτο των ιματίων αυτού και διέρρηξεν αυτά εις δύο ρήγματα. Και ύψωσε την μηλωτήν Ηλιού, ή έπεσεν επάνωθεν Ελισαιέ, και επέστρεψεν

Ελισαιέ και έστη επί του χείλους του Ιορδάνου, και έλαβε την μηλωτήν Ηλιού, ή έπεσεν επάνωθεν αυτού, και επάταξε το ύδωρ και ου διέστη, και είπε' πού ο Θεός Ηλιού αφρώ; Και επάταξε τα ύδατα, και διερράγησαν ένθα και ένθα, και διέβη Ελισαιέ. Και είδον αυτόν οι υιοί των προφητών οι εν Ιεριχώ εξεναντίας και είπον επαναπέπαυται το πνεύμα Ηλιού επί Ελισαιέ, και ήλθον εις συναντήν αυτού και προσεκύνησαν αυτό επί την γην. Και είπον προς αυτόν, ιδού δη μετά των παιδων σου πενήκοντα άνδρες υιοί δυνάμεως, πορευθέντες δη ζητησάτωσαν τον κύριόν σου, μη ποτέ ήρην αυτόν πνεύμα Κυρίου και έρριψεν αυτόν εν τω Ιορδάνη ή εφ' εν των ορέων ή εφ' ένα των βουνών. Και είπεν Ελισαιέ, ουκ αποστελείτε. Και παρεβιάσαντο αυτόν έως ου ησχύνετο. Και είπεν, αποστείλατε. Και απέστειλεν πενήκοντα άνδρας, και εξήτησαν τρεις ημέρας και ουκ εύρον αυτόν. Και ανέστρεψαν προς αυτόν, και αυτός εκάθητο εν Ιεριχώ, και είπεν Ελισαιέ, ουκ είπον προς υμάς. Μη πορευθήτε, και είπον οι άνδρες της πόλεως προς Ελισαιέ, ιδού η κατοίκησις της πόλεως αγαθή, καθώς ο κύριος βλέπει, και τα ύδατα πονηρά και η γης ατεκνουμένη. Και είπεν Ελισαιέ, λάβετέ μοι υδρίσκην καινήν και θέτει εκεί άλα, και έλαβον και ήνεγκαν προς αυτόν. Και εξήλθεν Ελισαιέ εις την διέξοδον των υδάτων και έρριψαν εκεί άλα και είπε' τάδε λέγει Κύριος' ίαμαι τα ύδατα, ουκ έσται έτι εκείθεν θάνατος και ατεκνουμένη. Και ίάθησαν τα ύδατα έως της ημέρας ταύτης κατά το ρήμα Ελισαιέ, ό ελάλησε.

Βασιλειών Δ' το Ανάγνωσμα

(δ' 25- 37, ε' 1 – 27) Δ' Βασιλ. δ' 25 – 37)

Εγένετο ως είδεν Ελισαιέ ερχομένην αυτήν, και είπε προς Γιεζί το παιδάριον αυτού· ιδού δη η Σωμανίτις εκείνη: νυν δράμε εις απαντήν αυτής και ερείς· ει ειρήνη σοι; Ει ειρήνη τω ανδρί σου; Ει ειρήνη τω παιδαρίω; Η δε είπεν ειρήνη. Και ήλθε προς Ελισαιέ εις το όρος και επελάβετο των ποδών αυτού. και ήγγισε Γιεζί απώσασθαι αυτήν, και είπεν Ελισαιέ· άφες αυτήν, ότι η ψυχή αυτής κατώδυνος αυτή, και Κύριος απέκρυσεν απ' εμού και ουκ ανήγγειλέ μοι. Η δε είπε· μη ητησάμην υιόν παρά του Κυρίου μου; ότι ουκ είπα· ου πλανήσεις μετ' εμού; Και είπεν Ελισαιέ τω Γιεζί· ζώσαι την οσφύν σου και λαβέ την βακτηριάν μου εν τη χειρί σου και δεύρο· ότι εάν εύρης άνδρα, ουκ ευλογήσεις αυτόν, και εάν ευλογήση σε ανήρ, ουκ αποκριθήση αυτώ: και επιθήσεις την βακτηριάν μου επί πρόσωπον του παιδαρίου. Και είπεν η μήτηρ του παιδαρίου· ζη Κύριος και ζη ψυχή σου, ει εγκαταλείψω σε· και ανέστη Ελισαιέ και επορεύθη οπίσω αυτής. Και Γιεζί διήλθεν έμπροσθεν αυτής και επέθηκε την βακτηριάν επί πρόσωπον του παιδαρίου, και ουκ η φωνή και ουκ η ακρόασις· και επέστρεψεν εις απαντήν αυτού και απήγγειλεν αυτώ λέγων· ουκ ηγέρθη το παιδάριον. Και εισήλθεν Ελισαιέ εις τον οίκον και ιδού το παιδάριον τεθνηκός κεκοιμισμένον επί την κλίνην αυτού. και εισήλθεν Ελισαιέ εις τον οίκον και απέκλεισε την θύραν κατά των δύο εαυτών και προσηύξατο προς Κύριον· και ανέβη και εκοιμήθη

επι το παιδάριον και έθηκε το στόμα αυτού επί το στόμα αυτού και τους οφθαλμούς αυτού επί τους οφθαλμούς αυτού και τας χείρας αυτού επί τας χείρας αυτού και διέκαμψεν επ' αυτόν, και διεθερμάνθη η σαρξ του παιδαρίου. Και επέστρεψε και επορεύθη εν τη οικία ένθεν και ένθεν και ανέβη και συνέκαμψεν επί το παιδάριον έως επτάκις, και ήνοιξε το παιδάριον τους οφθαλμούς αυτού. και εξεβόησε Ελισαιέ προς Γιεζί και είπε' κάλεσον την Σωμανίτιν ταύτην' και εκάλεσε, και εισήλθε προς αυτόν. Και είπεν Ελισαιέ' λάβε τον υιόν σου. Και εισήλθεν η γυνή και έπεσεν επί τους πόδας αυτού και προσεκύνησεν επί την γην και έλαβε τον υιόν αυτής και εξήλθε.

(ε' 1 – 27).

Και Ναιμάν ο άρχων της δυνάμεως Συρίας ήν ανήρ μέγας ενώπιον του κυρίου αυτού και τεθουμασμένος προσώπω, ότι εν αυτώ έδωκε Κύριος σωτηριαν Συρία' και ο ανήρ ήν δυνατός ισχυϊ, λελεπρωμένος. Και Συρία εξήλθεν μονόζωνοι οι ηχημαλώτευσαν εκ γης Ισραήλ νεάνιδα μικράν, και ήν ενώπιον της γυναικός Ναιμάν. Η δε είπε τη κυρία αυτής' όφελον ο κύριός μου ενώπιον του προφήτου του Θεού του εν Σαμαρεία, τότε αποσυνάξει αυτόν από της λέπρας αυτού. Και εισήλθε και απήγγειλε τω κυρίω εαυτής και είπεν' ούτως και ούτως ελάλησεν η νεάνις η εκ γης Ισραήλ. Και είπε βασιλεύς Συρίας προς Ναιμάν' δεύρο είσελθε, και εξαποστελώ βιβλίον προς βασιλέα Ισραήλ' και επορεύθη και έλαβεν εν τη χειρί αυτού δέκα τάλαντα αργυρίου και εξακισχιλίους χρυσούς και

δέκα αλασσομένας στολάς. Και ήνεγκε το βιβλίον προς σε, ιδού απέστειλα προς σε Ναιμάν τον δούλον μου, και αποσυνάξεις αυτόν από της λέπρας αυτού. και εγένετο ως ανέγκω βασιλεύς Ισραήλ το βιβλίον, διέρρηξε τα ιμάτια αυτού και είπεν' ο Θεός εγώ του θανατώσαι και ζωοποιήσαι, ότι ούτος αποστέλλει προς με αποσυνάξει άνδρα από της λέπρας αυτού, ότι πλην γνώτε δη και ιδετε ότι προφασίζεται ούτός μοι. Και εγένετο ως ήκουσεν Ελισαιέ ότι διέρρηξεν ο βασιλεύς Ισραήλ τα ιμάτια αυτού, και απέστειλε προς τον βασιλέα Ισραήλ λέγων' ινατί διέρρηξας τα ιμάτιά σου; Ελθέτω δη προς με Ναιμάν και γνώτω ότι εστί προφήτης εν Ισραήλ. Και ήλθε Ναιμάν εν ίππω και άρματι και έστη επί θύρας οίκου Ελισαιέ. Και απέστειλεν Ελισαιέ άγγελον προς αυτόν λέγων' πορευθείς λούσαι επτάκις εν τω Ιορδάνη, και επιστρέψει η σαρξ σου σοι, και καθαρισθήση. Και εθυμώθη Ναιμάν και απήλθε και είπεν' ιδού είπον ότι προς με πάντως εξελεύσεται και στήσεται και επικαλέσεται εν ονόματι Θεού αυτού και επιθήσει την χείρα αυτού επί τον τόπον και αποσυνάξει τον λεπρόν' ουκί αγαθός Αβανά και Φαρφάρ ποταμοί Δαμασκού υπέρ πάντα τα ύδατα Ισραήλ, ουκί πορευθείς λούσομαι εν αυτοίς και καθαρισθήσομαι; Και εξέκλινε και επήλθεν εν θυμώ. Και ήγγισαν οι παίδες αυτού και ελάλησαν προς αυτόν' μέγαν λόγον ελάλησεν ο προφήτης προς σε' ουκί ποιήσεις; Και ότι είπε προς σε, λούσαι και καθαρισθητι. Και κατέβη Ναιμάν και εβαπτίσατο εν τω Ιορδάνη επτάκις κατά το ρήμα Ελισαιέ, και επέστρεψεν η σαρξ αυτού ως σαρξ παιδαρίου

μικρού, και εκαθαρίσθη. Και επέστρεψε προς Ελισαιέ αυτός και πάσα η παρεμβολή αυτού, και ήλθε και έστη ενώπιον αυτού και είπεν' ιδού δη έγνωκα ότι ουκ έστι Θεός εν πάση τη γη, ότι άλλ' ή εν τω Ισραήλ' και νυν λαβέ την ευλογίαν παρά του δούλου σου. Και είπεν Ελισαιέ' ζη Κύριος, ώ παρέστην ενώπιον αυτού, ει λήψομαι: και παρεβιάσατο αυτόν λαβείν, και ηπειίσθησε. Και είπεν Ναιμάν' και ει μη, δοθήτω δη τω δούλω σου γόμος ζεύγος ημιόνων, ότι ου ποιήσει έτι ο δούλός σου ολοκαύτωμα και θυσίασμα θείοις ετέροις άλλ' ή τω Κυρίω μόνω' και ιλάσεται Κύριος τω δούλω σου εν τω εισπορεύεσθαι τον κύριόν μου εις οίκον Ρεμμάν προσκυνήσαι εκεί και αυτός επαναπαύσεται επί της χειρός μου και προσκυνήσω εν οίκω Ρεμμάν εν τω προσκυνείν αυτόν εν οίκω Ρεμμάν, και ιλάσεται δη Κύριος τω δούλω σου εν τω λόγω τούτω. Και είπεν Ελισαιέ προς Ναιμάν' δεύρο εις ειρήνην. Και απήλθεν απ' αυτού εις δεβραθά της γης. Και είπε Γιεζί το παιδάριον Ελισαιέ, ιδού εφείσατο ο κύριός μου του Ναιμάν του Σύρου τούτου του μη λαβείν εκ χειρός αυτού ά ενήνοχε' ζη Κύριος ότι ει μη δραμούμαι οπίσω αυτού και λήψομαι απ' αυτού τι. Και εδίωξε Γιεζί οπίσω του Ναιμάν, και είδεν αυτόν Ναιμάν τρέχοντα οπίσω αυτού και επέστρεψεν από του άρματος εις απαντήν αυτού και είπεν' ειρήνη' ο κύριός μου απέστειλέ με λέγων' ιδού νυν ήλθον προς με δύο παιδάρια εξ όρους Εφραιμ από των υιών των προφητών: δος δη αυτοίς τάλαντον Αργυρίου και δύο αλλασσομένας στολάς. Και είπε' λαβέ διτάλαντον αργυρίου' και

έλαβε δύο τάλαντα αργυρίου εν δυσί θυλάκοις και δύο αλλασσομένας στολάς και έδωκεν επί δύο παιδάρια αυτού, και ήραν έμπροσθεν αυτού. Και ήλθον εις το σκοτεινόν, και έλαβεν εκ των χειρών αυτών και παρέθετο εν οίκω και εξαπέστειλε τους άνδρας. Και αυτός εισήλθε και παρεστήκει προς τον κύριον αυτού και ειπε προς αυτόν Ελισαιέ' πόθεν, Γιεζί, και ειπε Γιεζί' ου πεπόρευται ο δούλός σου ένθα και ένθα. Και ειπε προς αυτόν Ελισαιέ' ουκί η καρδιά μου επορεύθη μετά σου, ότε επέστρεψεν ο ανήρ από του άρματος εις συναντήν σοι; Και νυν έλαβες το αργύριον, και νυν έλαβες τα ιμάτια και ελαιώνας και αμπελώνας και πρόβατα και βόας και παίδας και παιδίσκας: και η λέπρα Ναιμάν κολληθήσεται εν σοι και εν τω σπέρματί σου εις τον αιώνα. Και εξήλθεν εκ προσώπου αυτού λελεπρωμένος ωσει χιών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ψάλλομεν Στιχηρά ιδιόμελα ήχος α'.

Πνευματικούς άσμασι, τους Προφήτας του Χριστού, άπαντες ευφημήσωμεν. Ηλίας γαρ ο θεσβίτης, ουρανοδρόμος γέγονε, και μηλωτή Ελισαιός την χάριν εδέξατο διπλήν παρά Θεού: και φωστήρες φαιδροί, τη οικουμένη ανεδείχθησαν, πρεσβεύοντες απαύστως υπέρ των ψυχών ημών.

Ήχος ο αυτός.

Λαμπρά κα φωτοφανής ανέτειλεν, η μνήμη σου Προφήτα, εν τω στερεώματι της του Χριστού Εκκλησίας, των πιστών τας καρδίας καταυγάζουσα: εν η συνελθόντες οι φιλέορτοι, τοις άσμασι

καταστέφομεν, σε τον αϊδίμον και πανέντιμον, έχοντες τον Ναόν του θαυμάτων και ιάσεων πλουσιόβρυτον κρήνην, προχέοντα ως νάματα, των ψυχικών ημών και σωματικών τραυμάτων την ιατείαν. Δεύτε ουν άπαντες ικετικώς προς αυτόν ανακράζωμεν. Θεηγόρε Προφήτα του Χριστού, ο τω Θρόνω της μεγαλωσύνης του Θεού παρεστώς, μη παύση πρεσβεύων, υπέρ των ψυχών ημών.

Ο αυτός.

Προφήτα του Χριστού, και προόπτα των αυτού μυστηρίων, ο μεγαλουργήσας τοις θαύμασιν εν τω Ισραήλ, την ποιίμνην σου, την εξόκως σε τιμώνσαν περιφύλαττε, ρυόμενος αυτήν από πάσης νόσου και βλάβης των εναντίων. Ο ιασάμενος τα άγονα ύδατα, και τας ακάρπους ψυχάς ημών ίασαι, πρεσβεύων απαύστως προς τον φιλάνθρωπον Θεόν, υπέρ ημών Ελισαιέ πανσεβάσμιε.

Ο αυτός.

Ο των αρρήτων μυστηρίων επόπτης, Ελισαιός ο μεγαλώνυμος, επέφανεν ημίν σήμερον εν τη φαιδρά αυτού μνήμη, διανέμων τας αυτού δωρεάς από των πλουσιών χαρισμάτων του Πνεύματος. Αγαλλιασώμεθα ουν φιλέορτοι και ευφρανθώμεν, και εν φωναίς ασμάτων μελωδικών, τη δόξη αυτού προσπελάσωμεν, τα προς σωτηρίαν αιτούμενοι: φιλάνθρωπος γαρ ών, ελεεί τους μετά πίστεως και ευλαβείας, την μνήμην αυτού εορτάζοντας.

Ήχος β'.

Ηλίας ο θεόπτης και ζηλωτής, εν πυρίνω τεθρίππω ως εις ουρανούς ανέβαινεν. Ελισαιός δε της μηλωτής εκείνου

κληρονόμος, και μυστιπόλος των θείων εμφάσεων, λαμπράν οδόν εν τω Ισραήλ εστέλλετο, καταγλαΐζων τον κόσμον ταις των θαυμάτων αστραπαίς. Προς ον και ημείς νυν, οι τελούντες την μνήμην αυτού την πανέορτον, αναβοήσωμεν' Ελισαιέ πανένδοξε, επίβλεπον και επί την ημών ασθένειαν, και παράσχου ταις σαις πρεσβείαις, ειρήνην' τω λαώ, και ταις ψυχαίς ημών το μέγα έλεος.

Δόξα. Ήχος πλ. α'.

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγξιν ασμάτων, χορεύσωμεν φιλέορτοι, και σκιρτήσωμεν αγαλλόμενοι, εν τη ευσήμω προφητική πανηγύρει, της Εκκλησίας Χριστού. Σήμερον γαρ ο χορός των Προφητών, συνεορταζόντων τοις πιστοίς αοράτως εφέστηκε, και τον την χάριν του Πνεύματος διπλήν λαβόντα, ένδοξον Προφήτην Κυρίου, τοις άσμασιν ως εν στέμμασι καταστέφει' τον ισαγγέλωσ επί γης βιώσαντα ως άσαρκον, τον άσκευον και ακτήμονα, και της παρθενίας το ουρανόπεμπτον κειμήλιον' τον καταλιπόντα τα πάντα, και τω καλέσαντι ακολουθήσαντα Θεσβίτη' τον ποταμόν τον αείρροον των θαυμάτων, την πληγήν των ίάσεων, τον την δύναμιν και επί των στοιχείων λαβόντα αυτόν ουν σήμερον και ημείς εγκωμιάζοντες, ούτως είπωμεν. Προφητών εξαιρετον αγλάϊσμα, Ελισαιέ μεγαλώνυμε, μη διαλίπης δεόμενος υπέρ ημών προς Κύριον, των τελούντων εν πίστει, την αισιέβαστον μνήμην σου.

Και νυν. Θεοτοκίον. Ήχος ο αυτός.

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγξιν ασμάτων: ιδού γαρ η Παντάνασσα Μητροπάρθενος, εν τω ναώ αυτής παραγένονε, σκέπτουσα τους

πιστούς ημάς, τη αστραπομόρφω αυτής θεία Σκέπη: προς ήν μετά δέους ενατενίζοντες, χαιρετισμόν αρχαγγελικόν εκβοήσωμεν: Χαίρε, των αμαρτωλών η καταλλαγή, των εσώτων η ασφάλεια, των πιπτόντων η ανάστασις. Χαίρε, η έγερσις των ραθυμούντων, των αδυνάτων η ιοχύς, των νοσοούντων η ίασις, και η χαρά των θλιβομένων. Χαίρε, των αδικουμένων η προστασία, η βακτηρία των τυφλών, απάντων των αγαθών η κορηγία. Δεόμεθά σου εκτενώς, Πανάκραντε οι δούλοί σου, σκέπασον ημάς, τη θαυματοβρύτω σου πανάγνω σκέπη, και σώσον τας ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ.

Στιχηρά προσόμοια ήχος α'. Των ουρανίων ταγμάτων.

Εν τω Ναώ του Προφήτου δεύτε συνδράμωμεν, την θείαν αυτού μνήμην γεραίροντες εν πίστει, και πόθω θερμοτάτω βοώντες αυτώ, Ελισαίε θεσπέσιε, μη διαλίπης πρεσβεύειν υπέρ ημών, των την μνήμην σου τελούντων φαιδρώς.

Στίχ. Μη άπτεσθε των χριστών μου και εν τοις Προφήταις μου μη πονηρεύεσθε.

Όπερ τα ύδατα μάκαρ, τα αγωνώτατα, αλοίν ιάσω πάλαι, ούτω και νυν τας σείρας, ψυχάς ημών ευχαις σου, Προφήτα Χριστού, καρποφόρους ανάδειξον, εν αρεταίς Ελισαίε τερατουργέ, της Τριάδος καταγώγιον.

Στίχ. Συ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.

Διπλήν την χάριν εδέξω, του Ηλιού θαυμαστώς, μεγαλυθεις ως φοίνιξ, ευθαλής της ερήμου: θαυμάτων και γαρ βρύεις, αείρρους

κρουνοῦς, νέμων πάσιν ἰάματα, τοὺς προσαιτοῦσι τὴν χάριν σου
πολλαχῶς, Ἐλισαίε μεγαλῶνυμε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. (το ἐν τῷ Μηναιῷ ἀρχαίον).

Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκρέμονας καὶ παμφαεῖς φωστήρας τῆς
οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμῶμεν πιστοὶ, Ἡλίαν καὶ Ἐλισαίον, καὶ
Χριστῷ ἐκβοήσωμεν μελωδικῶς: Εὐσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τῷ
λαῷ σου, ἱκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ νυν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Νυν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον ἦχος δ'. (Το ἐν τῷ
Μηναιῷ ἀρχαίον).

Ὁ ἐνσαρκὸς ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεῦτερος
Πρόδρομος, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, ἀνωθεν
καταπέμψας Ἐλισσαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει, καὶ λεπρούς
καθαρίζει: διο καὶ τοὺς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Δόξα. Το αὐτό. Καὶ νυν. Θεοτόκε Παρθένε.

Καὶ γίνεται ἡ Εὐλόγησις τῶν ἄρτων. Εἶτα ἀνάγνωσις εἰς τὸν βίον
τοῦ Προφήτου. Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον δις: καὶ νυν, Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Μετὰ τὴν στιχολογίαν κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ωραιότητα.

Ρεῖθρα ποτάμια, τὴ μὴλωτὴ Ἡλιοῦ, μάκαρ διέτεμες, καὶ διεπέρασας, ἀβρόχοις ἴγνεσί ποτέ, Ἐλισαϊέ Προφήτα, παῖδα δε ἀνέστησας γυναικὸς Σωμανίτιδος, αλοῖν ἰάσω τὰ πικρά, Ἰερικούντος ὕδατα: διο σε μακαρίζομεν πόθῳ, τὴν μνήμην τὴν σὴν ἐπιτελοῦντες.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νυν. Θεοτοκίον ὁμοιον (ἀρχαίον).

Τὰ ἐπουράνια, φόβῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, τρόμῳ ἠυφραίνοντο, ὅτε ἡ ἀκραντος φωνή, υπήλθέ σοι Θεοτόκε: μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν, ὅτε τὸν Πρωτόπλαστον, ὁ Δεσπότης ἐρρύσατο: διο σὺν τῷ ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι, χαίρει ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν κάθισμα.

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Προφήτην θαυμαστόν, ἐδειξέ σε τῷ κόσμῳ, διπλὴ ἐν σοὶ σοφὴ, ἐνοικήσασα ἄφνω, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, ευραμένη ἀμόλυντον, καὶ ἀκήρατον, τὴν σὴν καρδίαν θεόφρον: ὅθεν ἔλαμψας τὰς ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων, εἰς κόσμον τὸν ἅπαντα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νυν. Θεοτοκίον ὁμοιον (ἀρχαίον).

Κυβέρνησον αγνή, την αθλίαν ψυχήν μου, και οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσιν, απωλείας Πανάμωμε, και εν ώρα με, τη φοβερά του θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτής αποφάσεως.

Μετά τον Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ο Ὑψωθείς εν τῷ Σταυρῷ.

Την κορυφήν των προφητῶν συνελθόντες, ανευφημήσωμεν γεραίροντες, πόθῳ, μνήμην αὐτοῦ την ἔνδοξον ψαλμοῖς και ᾠδαῖς πίστει ανακράζοντες: Ἐλισαιέ τρισμάκαρ, σκέπε φρούρει φύλαττε, τους τιμώντας σε ὕμνοις, και αγρυπνοῦντας εν τῷ σω Ναῶ, και προσκυνοῦντας την θεῖαν εἰκόνα σου.

Δόξα το αὐτό. Και νυν Θεοτοκίον ὅμοιον (Ἀρχαῖον).

Τη Θεοτόκῳ εκτενώς νυν προσδράμωμεν, αμαρτωλοὶ και ταπεινοὶ και προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχῆς, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεύσον απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, μη αποστρέψης σους δούλους κενούς, σε γαρ και μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Και ευθύς οι Αναβαθμοὶ. Το α' Ἀντίφωνον του δ' ἤχου.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Μη ἄπτεσθε των χρηστῶν μου και εν τοῖς Προφήταις μου μη πονηρεύεσθε.

Στίχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τον αἰῶνα.

Είτα το Πάσα Πνοή. Το Ευαγγέλιον. Εκ του κατά Ματθαίον: Είπεν ο Κύριος προς τους εληλυθότας προς αυτόν Ιουδαίους: (ζήτηει τη Τετάρτη της ΙΑ' εβδομάδος).

Ο Ν' Δόξα. Ταις του σου Προφήτου. Και νυν. Ταις της Θεοτόκου.

Είτα. Το ελέησον με ο Θεός: και το ιδιόμελον. Ήχος πλ. β'.

Προφήτα Κυρίου μεγαλώνυμε, ο τοις απείροις σου θαύμασι την υφήλιον δαδουκών, και ημάς τους επιτελούντάς σου την μνήμην επίσκεπαι, λυτρούμενος της των παθών τυραννίδος, ως ελυτρώσω της λέπρας Νεεμάν τον άρχοντα: και αξιώσον τυχείν ταις πρεσβείαις σου, της ουρανού χαράς, εις την Βασιλείαν Χριστού την ασάλευτον.

Είτα ψάλλομεν τους Κανόνας.

Ο Κανών της Θεοτόκου. Υγράν διοδεύσας.

Είτα ο Κανών του Προφήτου, ου η Ακροστιχίς.

Χαίρε Προφήτα του Θεού Πανόλβιε

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'. Άσωμεν τω Κυρίω.

Χαίροις ώ Ελισαίε, επιδεδειγμένος την ισάγγελον, επί γης πολιτείαν, εν σαρκί τε βιώσας ως άριστος.

Αϋλόν σου το όμμα, της ψυχής Προφήτα φυλαζάμενος, τη του Πνεύματος αίγλη, προοράν ηξιώθης τα μέλλοντα.

Ταμα τοις νοσούσι, και πλημμελημάτων καθαρτήριον, εκ Θεού Ελισαίε, τοις γνησίως υμνούσι σε αίτησαι.

Θεοτοκίον.

Άσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ ἐκ τῆς Παρθένου εὐδοκήσαντι, σαρκωθῆναι ἀσπόρως, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν.

Του Προφήτου. Ωδὴ γ'. Σὺ εἶ το στερέωμα.

Ρῆσει θεοπνεύστῳ σε κρηματισθεὶς σαφῶς ἔχρισεν, Ελισαίε, ἔνδοξε Προφήτην, Ἡλιοῦ ὁ θεοπέσιος.

Εὕρε τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ ἐνεσκήνωσεν ἀφθονος, χάρις ἐν σοι, Πνεύματος Ἁγίου Ελισαίε αοίδιμε.

Πόνοις σε νεώσαντα τὴν τῆς ψυχῆς ευρῶν αὐλακα, προφητικῆν, χάριν ὁ Δεσπότης, Ελισαίε ἐνέσπειρεν.

Θεοτοκίον.

Σε πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν, καὶ τείχος ἡμῶν, Χριστιανοὶ σε δοξολογούμεν ασιγήτως ἀνύμφευτε.

Κάθισμα του Προφήτου. Ἦχος α'. Τον Τάφον σου Σωτήρ.

Προβλέπει θεϊκῆ, Ἡλιοῦ σε ὁ μέγας, σοφὲ Ελισαίε, φοιτητὴν ἐπισπάται, Προφήτην δεικνύων σε, ἐλλαμπόμενον Πνεύματι: ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην εορτάζομεν, εὐσεβοφρόνως τιμώντες, σὺν τούτῳ σε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν ἡμῖν πάσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, αεὶ σε δοξάζουσιν.

Του Προφήτου. Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Ριζότομον ανέδειξε, πάσης σε κακίας Πνεύμα το Άγιον, φυτοκόμον
Ελισαίε δε, αρετής απάσης παμμακάριστε.

Ως προγνώστης του μέλλοντος, και καλών ως όντα τα μη
υπάρξαντα, Ελισαίε σε επάξιον, προειδώς Προφήτα προωρίσατο.

Ηκολούθει τω βίω σου, η των αρετών Προφήτα ομήγυρις' όθεν νυν
πανηγυρίζουσιν οι λαοί και δήμοι εν τη μνήμη σου.

Θεοτοκίον.

Τον Θεόν όν εκύησας, άχραντε Παρθένε τούτον δυσώπησον, τοις
ικέταις σου δωρήσασθαι, των πλημμελημάτων την συγχώρησιν.

Του Προφήτου. Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Τις τας πρακτικάς, αρετάς σου διηγήσεται; Τας αναβάσεις δε του
Πνεύματος, τις καταγγείλαι Προφήτα, Θεού δυνήσεται.

Άβυσσον ευρών, Ελισαίε χαρισμάτων Θεού, τοις προσιούσί σοι
επήγασας προρρήσεις θείας, ιάσεις ψυχής και σώματος.

Τάφος τα των σων, αρετών ουκ επεκάλυπεν, Ελισαίε νυν
κατορθώματα άλλ' υπό πάντων υμνούμενα καταγγέλλεται.

Θεοτοκίον.

Δυσώπησον αεί, τον Υιόν σου και Θεόν ημών, απειρόγαμε Μαρία
Αγνή, του καταπέμψαι τοις πιστοίς το μέγα έλεος.

Του Προφήτου. Ωδή ζ'. Ιλάσθητι μοι Σωτήρ.

Ο νους σου ειλικρινής, ο λόγος σου διειδέστατος: πηγής γαρ εκ
καθαράς, αθόλωτοι βρύουσι, Προφήτα μακάριε, προχοαί υδάτων,
θριαμβεύσαι σου τα κρύφια.

Υπέστης, μη χωρισθείς, του διδασκάλου πανεύφημε, και ξένην εωρακώς, πορείαν ποιούμενον, υψώθης τω έρωτι, Ελισαίε μάκαρ, συμμετέωρος γενόμενος.

Θροή μεν Ελισαίε, ορώμενος τον διδάσκαλον, τεθρίππω των αρετών, πυρίνω τω άρματι, και ίπποις αιρόμενον, άλλ' εδέξω κλήρον, μηλωτήν συν τοις χαρίσμασι.

Θεοτοκίον.

Ρυσθείημεν των δεινών, παισιμάτων ταις ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, και τύχοιμεν πάναγνε, της θείας ελλάμψεως του εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού του Θεού.

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ'. Τη υπερμάχω.

Διπλήν την χάριν ειληφώς, παρά του Πνεύματος, Προφήτης ώφθης θαυμαστός πάσι τοις πέρασι, τους υμνούντάς σε λυτρούμενος εκ κινδύνων, και δωρούμενος την χάριν των θαυμάτων σου, τοις προστρέχουσι εν ταύτη μετά πίστεως και βοώσί σοι: Χαίροις Προφήτα θεοπέσιε.

Ο Οίκος

Ήλιος καταλάμπας ο της δικαιοσύνης εν τη πεφωτισμένη ψυχή σου, απεδίωξε πάσαν ακλύν αμαρτίας εξ αυτής, και Θεού έδειξε Προφήτην σε φαιδρότατον: εντεύθεν και ημείς κράζομεν ούτως.

Χαίρε, Θεού ο μηδέν προτιμήσας: χαίρε βοών κατασφάξας τα ζεύγη.

Χαίρε, ο καταλείψας τον βίον σου άπαντα: χαίρε, ο πλουτήσας τον πλούτον τον άσυλον.

Χαίρε, ότι ηκολούθησας τω καλέσαντι Θεώ: χαίρε, ότι νυν απείλησας παρ' αυτού τας δωρεάς.

Χαίρε, ότι την μηλωτήν Ηλίου εκομίσω: χαίρε, ότι εν τάχει διασχίζεις το ύδωρ.

Χαίρε, περών αβρόχως τα ύδατα: χαίρε, ψυχών πολλών ο επίκουρος.

Χαίρε, μαθών την απόκρυφον γνώσιν: χαίρε θανών και ως ζων εποπτεύων.

Χαίροις, Προφήτα Θεσπέσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν .

Τη ΙΔ'. του αυτού μηνός, μνήμη του Αγίου Προφήτου Ελισαίου.

Ηλίαν ίπποι, τον δε διπλούν Ηλίαν. Εις ουρανούς ανήγον ως ίπποι Νόες.

Πότμον Ελισαίος δεκάτη λάχεν ηδέ τετάρτη.

Του Προφήτου. Ωδή ζ' Παιδες Εβραίων.

Έληφας μάκαρ Ελισαίε, εν τω Πνεύματι διπλά του διδασκάλου, και εν τούτω θεοφορούμενος εβόας: Ευλογητός ει Κύριε, ο Θεός εις τους αιώνας.

Όλον τον βίον εκαρπώσω, και την άφθονον χάριν του διδασκάλου, και διέβης ανίκμοις ίκνεσι κραυγάζω: Ευλογητός ει Κύριε, ο Θεός εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον.

Χαίρεις πανάμωμε Παρθένε, ότι έτεκες Θεόν σαρκί τω κόσμω, τον εκ πλάνης αγνή λυτρούμενον τους πίστει σε Θεοτόκον Δέσποιναν, αληθή δοξολογούντας.

Του προφήτου. Ωδή η'. Των εν όρει, αγίω.

Άλας θείον, εν Πνεύματι Αγίω, Ελισαίε υπήρξας θεοφόρε, και εν αλοσί ιάσω νόματα άτεκνα, Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε, βοών εις τους αιώνας.

Νέων παιδων, την άτακτον κακίαν, αναστέλλων θηρσί τοις αιμοβόροις, Ελισαίε Προφήτα βοράν δέδωκας, Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, βοών εις τους αιώνας.

Λελουμένος, Ναιμάν δι' Ελισαίου, και της λέπρας πλυθείς εν Ιορδάνη, την του βαπτίσματος εδήλου θείαν κάθαρσιν, Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε βοών εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον.

Τον εν κόλποις Πατρός ακαταλήπτου, και αγκάλαις Μητρός απειρογάμου, ανερμηνεύτως εμφανισθέντα άπασι, Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Του Προφήτου. Ωδή Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Βοώσαν κατοικτείρας, και οδυωμένην την Σωμανίτην τον παιδα ανέστησας, μετά την στείρωσιν λύσας, Μάκαρ την νέκρωσιν.

Ιθύνετο ο βίος, λόγω αληθείας, εδυναμούτο ο λόγος δε Πνεύματι, δι' εναρέτου σου βίου, Προφήτα ένδοξε.

Εν λήξει πανολβίω, μάκαρ Ελισαίε αναπαυσόμενος νυν καθικέτευε, της των ψυχών σωτηρίας αξιωθήναι ημάς.

Θεοτοκίον.

Ενήργησας αφράστως, Δέσποτα Σωτήρ μου, καθ' εκατέρας των δύο σου φύσεων, αυτεξουσίω θελήσει, την σωτηρίαν σου.

Εξαποστειλάριον. Ο ουρανός τοις άστροις.

Εξ αροτήρος ώφθης, προφήτης ώ Ελισαίε: και Ηλιού δεδεγμένος, την μηλωτήν και το αυτού, πνεύμα δισσώς επεσπάσω και συν αυτό σε τιμών.

Θεοτοκίον.

Τη κραταιά σου σκέπη, από εχθρόν επιβουλής, ημάς Αγνή τους σουσ δούλους, φύλαττε πάντας αβλαβείς: σε γαρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγήν εν ανάγκαις.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Στιχηρά προσόμια. Ήχος β'. Ποίοις ευφημιών.

Ποίοις μελωδικοίς άσμασιν, ανυμνήσωμεν τον Ελισαίον μύστην και προόπτην και κήρυκα, και Θεού μυστηρίων εκφάντορα: τον διπλήν την χάριν ειληφότα, θεσβίτου, του διφρηλάτου του εν άρματι πυρίνω, τον ουρανόν επιδιφρεύσαντος, τον κληρωσάμενον άφνω, μηλωτήν την εκείνου, δι' ής Ιορδάνην περά, αβρόχοις τοις ίχνεσιν, άλλος Μωϋσής ενδεικνύμενος. (δισ).

Ποίοις πνευματικοίς στέμμασι, στεφανώσωμεν τον Ελισαίον, τον την Οικουμένην, τοις θαύμασιν, ως εν αστραπαίς καταυγάσαντα: το γαρ άγονον και πικρόν ύδωρ, γλυκύ τε και εύτεκνον αλσίν εποίησε, τον παίδα την Σωμανίτιδος ανέστησε, και τον λεπρόν

Νεεμάν δε, εξαισίως ιάσατο, τον άφρονα δε Γιεζί, λεπρόν δια φιλαργυρίαν κατέστησε.

Ποίοις πνευματικοίς άνθειςιν, αναδήσωμεν νυν τον Προφήτην, τω Ναώ αυτού αθροιζόμενοι, και επαγρυπνούντες εκάστοτε, της Τριάδος εις τιμήν και αίνον: ή δόξη, και τιμή αυτόν κατέστεψε, και όλη, συνελθούσα κατεσκήνωσε, τη καθαρά αυτού καρδία, και Προφήτην Κυρίου, ανέδειξε τω λαώ, του Πνεύματος χάριτι, εκ των αγρών αυτόν καλέσασα.

Δόξα ήχος δ'.

Ενθέοις εν άσμασιν, η του Χριστού Εκκλησία, την μνήμην σου σήμερα ευφήμως γεραίρει, Προφήτα θεοπέσιε. Συ γαρ τα πάντα καταλιπόν, τω Θεοβίτη διδασκάλω εκθύμως ηκολούθησας, και σεαυτόν αυτό ανατέθεικας. Διο και την χάριν του Πνεύματος διπλήν εκομίσω. Και το πύρινον τέθριππον κατιδείν ηξιώθης, δι' ου ως εις ουρανόν ανέβαινεν ο έμπυρος αρματηλάτης. Και την θαυματόβρυτον εκείνου μηλωτήν, άνωθεν πεσούσάν σοι, γνησίως εκληρονόμησας. Όθεν φωτοειδέστατος γενόμενος, ελάμπρυνας την Οικουμένην, ταις αυγαίς των Θαυμάτων σου: ών και ημείς πείραν λάβοιμεν, δεόμεθά σου, παμμάκαρ Ελισαίε, Προφητών ακροθίνιον, οι την πανέορτόν σου τελούντες νυν πανήγυριν, και τω πανσέπτω ναώ σου, εις δόξαν Χριστού, αγρυπνούντες εκάστοτε.

Και νυν. Θεοτοκίον. Εκ παντοίων κινδύνων.

Δοξολογία μεγάλη: η α'. Ωρα και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τα Τυπικά, ως συνήθως, και η γ' και ς' ωδή εκ των κανόνων του Προφήτου. Απόστολος και Ευαγγέλιον του Προφήτου Ηλίου (ζήτηι τη 20^η Ιουλίου). Εις δε τα Δίπτυχα ψάλλομεν το εξής Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ο την χάριν διπλήν λαβών, Πνεύματος Αγίου, και Θεοβίτου την μηλωτήν. Χαίροις ο πληρώσας την γην εκ των θαυμάτων, Προφήτα Ελισαίε, ημών το στήριγμα.

Κοινωνικόν: αγαλλιιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω.

Δίστιχον.

Ελισσαίε πρόσδεξαι τόνδε τον ύμνον

Ὅν σοι Γεράσιμος εξύφανεν ήδη.

